

rozatok meghozatalában ne csak azok vegyenek részt, akik kapnak, hanem azok is, akik adnak.

A határozat a progresszivitás jelszavának hangoztatásával nyerte el a többséget. A progresszivitás alkalmazása minden szociális gondolkodású közületben helyes a terhek megosztása szempontjából. A progresszivitás azonban megvolt az alapjavaslatban is! De még azt is tudtuk volna akceptálni, hogy bizonyos összegeken felül ne 10%, hanem esetleg magasabb % legyen a szükségadó. Az elfogadott javaslatot azonban helyeselni nem tudjuk, már csak azért sem, mert amíg a kamarai járulékok kivétele megfelelő garanciák mellett történik, két jogorvoslati fórum felülvizsgálata mellett, addig most egy ad hoc bizottság fog jögerősen dönteni ugyanolyan jelentőségű kivételről.

*

Törlések. Határozatilag utasította a közgyűlés a kamara választmányát, hogy mindazokban az ügyekben, amelyekben a tagokkal szemben a járulékok nem fizetése miatt már törlési határozat hozatott, de az még a hivatalos lapban közzé nem tételt, a törlési határozat végrehajtását 6 havi időtartamra függessze fel, a többi ügyekben pedig a törlési eljárás megindítását 6 hónapig tartsa függőben.

Az 1928. évi XI. t.-c. 1. §-ának rendelkezéseibe ütköző, törvénytelen határozatot hozott az ügyvédi kamara közgyűlése! Idáig jutottunk a hangulatkeltés nagy versenyében!

Az elv az más! Az helyes! Csak helyeselni tudjuk a határozat második részét, hogy a törvénycikk rendelkezéseinek hatályon kívül helyezése érdekében írjon fel a kamara az igazságügyminiszterhez. A nyugdíjintézeti járulékok meg, vagy meg nem fizetése nem lehet feltétele az ügyvédség gyakorlatának. A nyugdíjintézet egyensúlya és fenntartása érdekében kell ugyan szankció, de az legyen csak a nyugdíjintézeti tagság felüggesztése vagy elvesztése, ahogyan azt nagyon helyesen javasolták.

A helyes elvet azonban törvényes úton is meg lehet valósítani!

*

Közös kassza. Incidentaliter merült csak fel a közgyűlésen a közös kassza terve. Maga az indítványozó is mást akart javasolni, de az utolsó percben rájött, hogy eredeti elgondolása mennyire abszurd, s hirtelenében indítványozta a közös kassza létesítését. Már nem először kísért ez az elgondolás, ezért kell róla beszélnünk.

Azt kívánják bizonyos oldalról, hogy a közmegebizatásból eredő jövedelmek egy közös kasszába fizetessenek be és ebből a kasszából rendeztessenek a nem fizetők kamarai járuléka-

hátralékai, de előbb vonassék le az Ügyvéd Otthon javára bizonyos százalék. A munkát végző kartársnak semmi!

Határozattá ugyan nem lett ez az indítvány, de ismét utasították a kamara vezetőségét, hogy készítsen ilyen javaslatot.

Méltó harmadik a csokorban: ez a kérdés.

Hát már teljesen szocializálni akarjuk az ügyvédi foglalkozást és az ügyvédi munkát? Hát már minden csak azért történjék, mindenki csak azért dolgozzon és azért keressen, hogy azoknak adja, akik nem fizetnek?! Valahogy úgy érezzük, az ilyen javaslatok és elgondolásuk, kissé nagyon messze esnek attól az elvtől, hogy az ügyvéd honoráriumát az ő munkájának a díjazása.

És hol van a határa annak, hogy valaki saját hibáján kívül marad-e hátralékban, vagy sem? Ha tovább megyünk ezen az úton, odaig fogunk jutni, hogy „akik saját hibájukból fizetnek és eleget tesznek kötelezettségüknek”, azok ellen megtorlásként fogunk majd határozatok hozatni.

*

Minden lehető támogatás megilleti azokat a kartársakat, akik nehéz helyzetükben becsülettel viselik a mai kor keresztjét, de mégsem lehet azt rendszeresíteni, hogy az ügyvédi diploma megszerzése egyúttal jogot jelentsen arra, hogy a kartársak újszólván el is tartsanak mindenkit, aki a diplomát megszerezte.

*

Valamikor a budapesti ügyvédi kamara közgyűléseinek napirendjén túlnyomórészt az ország összességét, az egész nemzetet érintő nagy kérdések: békerevizio, szabadságjogok, nagyjelentőségű jogi reformok és nemzetpolitikai kérdések szerepeltek. Az ügyvédség akkor tekintélye magaslatán állott s e tekintélyét nem utolsó sorban az adta meg, hogy nemcsak az egyes ügyvédek foglalkozásuk gyakorlata során, hanem az ügyvédség összessége és annak képviselői az ügyvédi kamarák hivatásukat elsősorban abban találták meg, hogy a nagyjelentőségű, közérdekű kérdésekben hallatták a gyakorlati jogász nagyszúlyú szakvéleményét.

Rosszabb idők következtek és a kamarai közgyűlések tárgysorozatán mind többször szerepeltek az ügyvédi kar jogos követelése, de jutott idő és hely, és nem is utolsó sorban, a közérdekű kérdéseknek is.

Ma már kizárólag az tölti ki a közgyűléseket, hogy hogyan lehetne egymás jövedelmét megnyirbálni. Csodálkozhatunk-e akkor azon, ha az ügyvédség tekintélye csökkenőben van és mindinkább határoznak rólunk, nélkülünk!

— így —